

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

ЕВАНГЕЛСКО ЧЕТИВО

† ЧЕТИРИНАДЕСЕТА НЕДЕЛЯ СЛЕД ПЕЪДЕСЕТНИЦА

Рече Господ тая притча: царството небесно прилича на човек цар, който направи сватба на сина си и разпрати слугите си да повикат поканените на сватбата; а те не искаха да дойдат. Пак изпрати други слуги, като рече: кажете на поканените: ето, приготвих моя обяд; юниците ми и каквото е угодно са заклани, и всичко е готово; дойдете на сватбата. Но те пренебрегнаха и отидоха, кой на нива, кой по търговия; други пък хванаха слугите му, поругаха ги и убиха. Като чу за това царят, разгневи се, изпрати войските си, та погуби ония убийци и изгори града им. Тогава казва на слугите си: сватбата е готова, ала поканените не бяха достойни. Затова идете по пътищата, събраха всички, колкото намериша – и лоши, и добри; и напълни се сватбеният дом с много сътрапезници. Царят, като влезе да види насядалите, съгледа там едного, който не бе облечен в сватбарска премяна, и каза му: приятелю, как влезе тук, като не си в сватбарска премяна? А той млъкна. Тогава царят рече на слугите: вържете му ръцете и нозете, вземете и го хвърлете във външната тъмнина; там ще бъде плач и скърцане със зъби; защото мнозина са званни, а малцина избрани. (Мт 22:2-14)

ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО

ПРОПОВЕД В 14 НЕДЕЛЯ СЛЕД ПЕЪДЕСЕТНИЦА

В притчата за злите лозари, която слушахме миналата неделя, и в притчата за сватбеното пиршество на царския син, която се чете днес, Господ засяга една и съща тема – отпадането на юдеите от Бога и призоваването на езичниците. Двете притчи взаимно се допълват. Притчата за лозарите може да се окачестви като притча за Закона. С нея като че ли завършва Старият Завет. В нея Стопанинът на лозето – Бог, изисква плодове от тези, които се трудят. А втората притча за брачния пир на царевича е притча за благодатта. В нея Творецът и

Промислителят на света Сам предлага дарове на хората, които обаче Го оскъряват с неизпълнение на Закона.

Св. Григорий Назиански пише: „Отец устройва брак на царския Син, като съчетава с Него светата Църква чрез тайнството на възплъщението“. Мистичната сватба на царския Син е основаването на земята на Христовата Църква, учредяването в света на богочовешкия организъм, в който „няма юдеин, ни елин“ (Гал. 3:28). В Църквата Христова на всеки човек поотделно и на цялото човечество като цяло се предлагат Божиите дарове. В нея е заклан Божият Агнец, Чистото пречисто Тяло и скъпоценна Кръв се поднасят на всички и то даром. На тази дивна вечеря в старозаветната Църква Господ призовава юдеите отдавна. Призовава ги чрез Авраам и Мойсей, чрез пророците и Предтечата Йоан, чрез апостолите и днешните си служители. Но въпреки че хиляди евреи в последните години приемат предимно тайно вярата в Йешуа Хаммашиах, мнозинството от тях продължават да пребивават в духовен мрак, слепи за Божиите обетования, които са изпълнени точно и буквално в лицето на Спасителя. В притчата те не само си запушват ушите за призива, но даже убиват пратениците на царя. Затова той изпраща войски, за да ги избият и да изгорят града им. Това пророчество на Христос за предстоящата съдба на Йерусалим се изпълнява буквално 40 години след Неговата проповед, когато железните легиони на Тит и Веспасиан унищожават първото еврейско въстание през 68-70 г. Поведението на юдеите напомня казаното от блажени Августин: „Бог ни създаде без нашето съучастие, но без нашето съучастие Той не може да ни спаси“.

И какво прави царят след това? Той не отменя

сватбата, а призовава слугите си да намерят неумитите, окъсаните, сакатите (Лук. 14:21), които се шляят по улиците и пресечките, и да ги доведат на тържеството. Тези призвани хора от втора категория са всъщност грешниците и езичниците, които Бог милостиво призовава да споделят Неговата трапеза. Те нито очакват, нито заслужават Божията покана.

Ние не трябва да смятаме, че тази притча се отнася само за народите от епохата на Христос. Тя важи и за нас, християните. Чрез нея Господ ни предупреждава, че не всеки, който влиза в лоното на Църквата, ще бъде достоен за Царството Божие. Когато се присъединим към Църквата, ние ставаме клетки от Христовото тяло чрез кръщението. В това тайнство ние се обличаме в светлата одежда на правдата и чистотата, ставаме нови хора по Божията благодат, затова през целия си живот трябва да пазим тази дреха, за да не я оскверним с греховете на своеволието, с петната на бездушието, с измяната на Христос. Нашият сватбен костюм е непорочният ни живот, изтъкан от нишките на добродетелите. Както отбелязва св. Йоан Златоуст, „брачната одежда са нашите дела”.

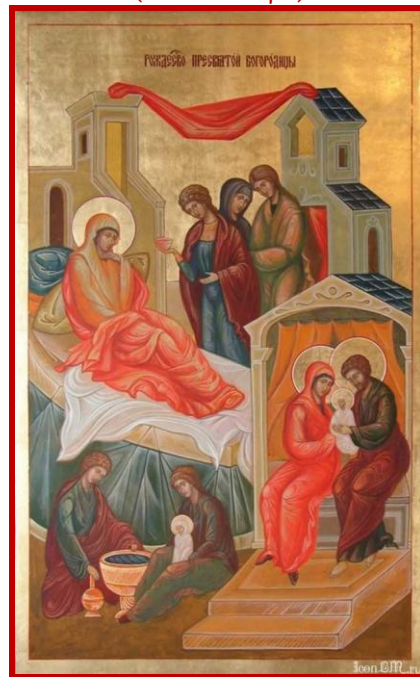
На сватбеното пиршество се промъква и един неканен човек – небръснат, неизмит, невчесан, нахлузил мръсни измачкани дрехи. Докато на входа на сватбата хората, събрани отвсякъде, са измити, парфюмирани, облечени, накичени, той се откроява сред всеобщата веселба като черно петно, като дисонансен тон във fuga. Трябва да се има предвид, че по времето на Иисус в Палестина е прието да се отива на банкет с всекидневни дрехи, а на входа домакинът дарява скъпа носия на всеки новодошъл. Когато Господ пита неканения човек как е влязъл, той мълчи гузно. Неговото нежелание да говори го изобличава и осъжда. Царят заповядва да го вържат и да го хвърлят във външната тъмнина (ада), защото – предупреждава Той – „мнозина са звани, а малцина избрани” (Мат. 22:14). Не е ли това наказание прекалено жестоко? Не, защото и ние ще бъдем сполетяни от същото възмездие, ако не се облечем в дрехата на праведността, в одеждата на светлите дела, извършвани за славата Божия. Затова св. ап. Павел ни подканя: „Като избраници Божи, свети и възлюбени, облечете се в милосърдие, благодат, смиреномъдрие, кротост, дълготърпение” (Кол. 3:12).

Често идваме в църква по настояването на познати, по силата на навика, по гражданско задължение, без да почувстваме вътрешна необходимост да се обновим душевно, да се изпълним с благоговение, да се срещнем тук с Бога. Ако успеем да придобием тази нагласа, няма да бъдем объркани или изненадани, когато Небесният Цар ни потупа по рамото и ни запита: „Приятелю, как влезе тук?” Натрупаните проблеми и болки ще отшумят, когато съзерцаваме пищната трапеза на предвечния небесен пир, приготвена ни от Твореца. „Ни жалейка, и писък, ни болка няма да има вече, защото предишното се мина” (Откр. 21:4).

Архим. доц. д-р Павел Стефанов
Източник: www.archiman.livejournal.com

Богородични празници

РОЖДЕСТВО НА ПРЕСВЕТА БОГОРОДИЦА (8 септември)

ТРОПАР

Рождество Твое, Богородице Дево, радость возвести
всей вселенней: из Тебе бо возсия Солнце правды
Христос Бог наш, и разрушив клятву, даде
благословение, и упразднил смерть, дарова нам живот
вечный.

Твое рождение, Богородице Дево, радость возвести
на цялата вселена, защото от тебе възсия Слънцето
на правдата, Христос, нашият Бог и, разрушил
клетвата, даде благословение и, обезсилил смъртта,
дарува нам живот вечен.

Твое рождество, Богородице Дево,
Възвести радость на цялата вселена.

Така пее Църквата днес, възпявайки и възвестявайки
рождения ден на Пресвета Богородица. На днешния
ден се ражда Божията Майка, дар на света, крин на
девството, откъснат от Божията градина и посаден на
земята, за да разлее благоуханието на небесните
добрини. Тя е избрана, за да послужи за изпълнение
на Божия план - раждането на Христос и спасението
на човечеството от греха. Чествана повече от
херувимите, прославена повече от серафимите,
нейната святост пленява жадното за богоуподобяване
човешко сърце.

Човечеството в стремежа му към Бога можем да
оприличим на стълба. Най-отдолу стоим ние -
множеството обикновени грешници, които
простираме ръце, за да се заловим здраво за стълбата
и да прекратим първото стъпало. Над нас са онези
праведници, които обременени от живота и отрупани
със скърби, не роптаят против несподобите, а напротив -
смирено се трудят да угодят на Бога. Малко над тях

следва друга категория - на по-усърдни праведници. Колкото по-високо се издига тази мислена стълба, толкова числеността на групите става все по-малка. Най-после, на височините на тази стълба стоят праведниците - пророците от Стария Завет, над тях са светците, мъчениците, преподобните, девствениците, още по-високо безсребрениците, апостолите, св. Йоан Кръстител. И на самия край - на върха на тази стълба на съвършенството сияйно стои Пресвета Богородица.

Църквата я нарича стълба, която съединява земята с небето. Тя изживя велика скръб в подножието на кръста, затова знае да утешава скърбящите. Тя видя наказанието над евреите и затова знае как да помага на немощните. Тя роди Спасител, Който ни избави от греховете и е ходатайка пред Него за опрощението ни. Църквата я възпява като ходатайка на тези, които не знаят как да измолят прощение, като надежда на обезнадежените, пътеводителка на заблудените, небесна застъпница.

В Богородичния акатист четем, че тя е мост за спасението, трапеза на духовните блага, цвят на нетлението, врата, през която е минал Исус Христос, колесница на Оня, Който седи на херувимите, съкровищница на Божия промисъл, стълб на девството.

Светият Дух чрез Соломон казва: „*Коя е тази, що блести като зората, хубава като луната, светла като слънцето?*” (Песен на песните 6:10).

Тук Пресвета Богородица е наречена утринна зора и наистина, когато тя се ражда, духовният мрак на тогавашното време започва да се разпръсква. Така, както звездите сутрин изгасват при изгрев слънце, така изгасват и звездите на езическата философия, изкуство и наука при изгряването на Христа - духовното Слънце, Кое се предхожда от раждането на Пресвета Богородица.

Неизмеримо е величието на Пресвета Богородица. Тя свети като слънце, хубава е като луната, украсена е с добродетели, с кротост, смирение, целомъдрие, доброта.

Чествайки нейното рождество, цялата Църква пее: „*Твое рождество, Богородице Дево, възвести радост на цялата вселена*”.

Нека прочее почитаме Пресвета Богородица, да я търсим, като наша ходатайка и застъпница. Тя дава утеха при всяка скръб, дава надежда на обезнадежените, напълно ни разбира и помага.

Ик. Стефан Енев „Църковен вестник”, бр. 36/1995
Източник: www.bg-patriarshia.bg

ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО

4. ДОКОЛКО СА НЕОБХОДИМИ ВЪНШНИТЕ ЦЪРКОВНИ ЧИНОВЕ И ОБРЕДИ В ДЕЛОТО НА СПАСЕНИЕТО И МОЖЕ ЛИ БЕЗ ТЯХ ДА ИМА ВЪТРЕШЕН ДУХОВЕН ЖИВОТ?

(Продължава от бр. 781)

От Светител Теофан Затворник:

"Врагът вече е отклонил от пътя мнозина, внушавайки, че на Бога трябва да се служи духовно и че външното трябва да се захвърли. Истина е, че на Бога трябва да се служи духовно, но за да се достигне до духовно служение, трябва преди това да се упражняваме във външното и след това, ако даде Бог, достигнали духовното, трябва да поддържаме, оживяваме и укрепваме това духовно отново чрез външното. Как децата да се заловят за духовното? Нека преди това се поучат да служат Богу външно, а като поотраснат, ще се научат да Му служат и духовно. Но като се научат да Му служат и духовно, не ще оставят и външното, защото то е подобно на хвърлянето на още дърва в пещта - съгрява и разпалва вътрешното духовно дело"

"Когато чуваш, че уставите на Църквата са закон, не мисли, че този закон е задължителен затова, защото е определен от общия глас на Църквата, т.е. в същия оня смисъл, както в житейския бит е задължителна за всеки присъдата на обществото, защото обществото властва над частните лица. В Божията Църква не е така. Светата Църква не е обикновено човешко общество, а тяло, чиято глава е Христос Господ, тяло, ръководено и оживотворено от Духа Свети и обхващано от благоговението на Бога Отец. Затова в нея всичко е предоставено на свободата ѝ, няма само човешки произход, и е задължително не защото всички са решили да бъде така, а защото така е благоизволил Триипостасният Бог. Покорността пред Църквата е покорност Богу с онази сила, ще кажа пак, с която каквото е установено, т.е. едното като необходимо, другото като полезно, едното като утешително, другото като благоукрасително. Затова вярваме, че изпълнявайки всичко от душа, ние Богу служим и Нему благоугодяваме, макар че действието ни бива само видимо, телесно, а Бог е Дух, затова действа с духовно настроение."

Всяко изпълнение на църковните обреди трябва да се извършва с пълно благоговение. "Понеже в Църквата Божия всичко е по Божие произволение и понеже като го изпълняваме, принасяме Богу служба, всичко - и малкото, и голямото, трябва да бъде изпълнявано с пълно благоговение, подхождащо Богу. Благоговението ни трябва да бъде съизмеримо не с големината на извършването, а с лицето на Бога, към Когото се отнася. Дали някой кади, или чете и пее, или върши друго, ако го прави небрежно, подлежи на съд като вършещ делото Божие с небрежност. Също и от присъстващите в църквата, ако някой стои или прави поклони, или пали свещ, прави това небрежно, също толкова погрешава и подлежи на същия съд. Всички тези и подобни действия не сами по себе си са важни и не са неотложно необходими именно такива: на тяхно място могат да бъдат всякакви други, но щом са приети и установени и се отнасят с действието си към Бога, онзи, който е небрежен в тях, презира и оскърбява Бога. Същото трябва да се каже и за действията извън църквата (вкъщи). Щом се отнасят към Бога и се посвещават Нему, те трябва да се извършват с пълно благоговение, не според

важността и големината си, а както подобава да се действа пред Всемогъщия Бог за Негова чест и слава".

"Внимавайте, като се грижите за външните дела на благочестието да не забравите вътрешния негов дух: но се пазете и под предлог, че предпочитате вътрешното пред външното, да не оставите съвсем външното. Външно без вътрешното още никак бива, а вътрешно без външното - никога. Виждали ли сте силата на растението без видимо тяло на растението?! А тела на растенията - дървета, колко има без вътрешен живот?! Да не се оставя външното - това е закон! Но нека да не се спираме и само на него, а под негово влияние, ръководство и указание, да виждаме и с вътрешните очи. Вътрешното дело на вярата се съставя от познанието за светата вяра и съответните му дела - или от съвкупността на здрави понятия и свети чувства и разположения."

(Следва)

Из книгата „Какво е необходимо да знае съвременният православен християнин“ от архимандрит Лазар Абашидзе, Тавор прес, София

ОТЕЧЕСКИ СЪВЕТИ

Как може човек да постигне смирение? Чрез мълчание. Мълчи! Бъди глупав! Нека всички те мислят за глупав! Мълчанието е първото средство за постигане на смирение и любов. Мълчанието ще те спаси.

За да постигнеш смирение, мълчи, когато те смърят, когато си гневлив и се моли тихо с молитвата „Към Дева Мария“.

Когато си обиден, непременно мълчи и ще постигнеш смирение. Трябва обаче да мълчим не само с устните си, но и със сърцето си. Можем да се борим с гордостта, както се борим с осъждането, с мълчание.

Архиепископ Серафим (Соболев)

Ако човек се радва поне на един друг човек повече отколкото себе си (а, дай Боже, не само на един), това е най-добрият път да иде във вечността в обятията на Господа.

В днешно време, когато никой не ни кара да се отречем от Христа, ние ежедневно сме изкушавани да го направим чрез действията си. Като избран род, ние християните сме длъжни да се държим така, както Господ заповядва, да свидетелстваме за истинния Бог с живота си, за да може Той да бъде видян в действията ни.

Първата жертва за другите винаги е трудна, но когато малко по малко човек свикне да се жертва, той започва да се радва на жертвата. Неслучайно Господ е казал, че е по-блажено да се дава, отколкото да се получава, защото Той знае каква радост изпитва човек когато свикне да се жертва и да дава на другия. Такива хора, които се жертват за другите, със сигурност няма да отидат в ада, за тях няма място там.

Бог е Огън пояждащ, Бог ревнител. Той не иска половин сърце, половин душа, не иска да Го помним

само от време на време. Той иска всичко или нищо и то не заради Себе Си, а заради нас, за да придобием лика на вечните измерения, за които сме създадени. Гордост не е само да мислим, че сме по-добри от другите, но и когато не се радваме на никого. Такъв човек във вечността не може да отиде в рая, защото и там не ще намери никой, на когото да се радва.

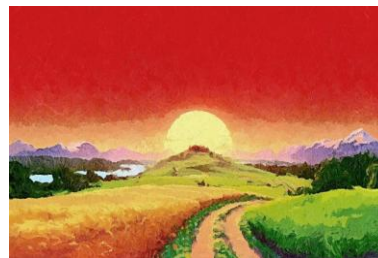
Архимандрит Лука Анич

Източник: www.pravoslavnonasledie.com

ДЕТСКИ СЪЯТ

СЛЕДИТЕ НА БОГА

(Народна приказка)

Един арабин се молел наблизко до шатрата си. Видял го някой си търговец и го запитал: "Отде знаеш, че има Бог?" Арабинът отговорил:

Погледни тука, на земята, покрай шатрата ми! Какво виждаш?" Търговецът разгледал и казал: "Виждам стъпки!" "Какво показва това?" - запитал го арабинът. Търговецът отвърнал: "Че е минал човек!" Тогава арабинът рекъл: "Само по стъпките ти позна, че е минал човек. Ами всичко това, което виждаме - слънце, луна, звезди, планини, гори, поля, цветя - не са ли следи, по които можем да узнаем за Бога? Ето по тия следи аз знам, че има Бог!" Търговецът се замислил и след малко радостно извикал: "Да бъде благословен Бог во веки!"

От "Литературен сборник за православните християнски дружества и братства"

Източник: www.hristianche.ucoz.com

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

6 септември † 14 Неделя след Петдесетница. Св. мчк Ромил. Св. мчк Евдоксий. Преп. Архип. Чудо на свети архангел Михаил в Колоса. Гл. 5, үтр. ев. 3, ап. 2 Кор. 1:21-24, 2:1-4 (с. 164), лит. ев. Мт 22:2-14 (с. 90)

7 септември в. мчк Гозонт (Предпразненство на Рождество Богородично) (Тип. с. 69)

8 септември † Рождество на Пресвета Богородица

9 септември *Св. праведни богоотци Йоаким и Анна. Св. Йоаким I, патриарх Търновски. Св. мчк Севирнан

10 септември Св. мчци Минодора, Митродора и Нимфодора

11 септември Преп. Теодора Александрийска.

12 септември Св. свщмчк Автоном (Отдание на Рождество Богородично) (Тип. с. 75)

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма ставрофорен иконом Емилиан Костадинов

Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свето Благовещение“

Енорийски лист „Благовестие“ се разпространява безплатно. Можете да намерите изданието и на интернет адрес:

www.hram-blagoveshenie.bg